

ТРИ ЦЕНТИ в Злучених Державах Америки.

П'ЯТЬ ЦЕНТИВ за границею Злучених Держав Америки.

Тел. „Свободи”: BErgen 4-0237—4-0807

Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016

THREE CENTS in the United States of America.

FIVE CENTS elsewhere.

ТВЕРДЕ СТАНОВИЩЕ АМЕРИКИ
В СПРАВІ ДОПОМОГИ ІНШИМ

В економічному та фінансовому комітеті Загального Зібрання О. Д. представник Злучених Держав ще раз підкреслив тверде становище Америки в справі міжнародної допомоги, яка досі йшла під фірмою УНРРА. Злучені Держави рішучо противляться т. зв. міжнародній контролі в цій справі на будуче, та висловлюючи свою готовність і далі допомагати всіляко тим країнам, які цієї допомоги потребують, обстоюють своє становище, щоб ту допомогу оперти на індивідуальній базі.

Д-Р А. Т. КІБЗЕЙ ШПИТАЛЬНИМ ЛІКАРЕМ.

Д-р А. Т. Кібзей, гол. контролер У. Н. Союзу, покінчивши окремі психіатричні студії в університеті в Ен Арбор, дістав посаду асистента д-ра Т. В. Томпсона, медичного суперінтендента в The Sault Ste. Marie State Hospital. Таке доносить місцева преса, помістивши знімку д-ра А. Т. Кібзея та подаючи його життєпис, у якому згадує, що він родився в Західній Україні та кінчив студії в різних університетах Канади, практикував в Пітсбургу і був лікарем у Дітройті майже впродовж 20 років.

Д-р А. Т. Кібзей є відомий з української народної праці, як і з многих писань. Його недавно видана книжка „Український Лікар” уже майже розійшлася. Останніми роками він віддався студіям умових недуг. Теперішнє його заняття буде обняте тим полем, бо шпиталь, у якому він працюватиме, саме призначений головною для умово потрясених.

ХТО Є ГУСЕВ?

Вільям С. Гвайт звертає увагу на „нову людину” в советській дипломатії. Є нею Фіодор Т. Гусев, віце-міністер закордонних справ СРСР, що прийшов на місце М. Литвінова, а тепер є в Нью-Йорку, в Об'єднаних Державах, правою рукою В. Молотова. Литвінов представляється „європейським типом росіянина”, а Гусев типичним „хуторянином з глибокої Росії” і „стопроцентним москалем”. До цього додається, що свою першу „практику” відбув в Україні.

І ТАКІ БУВАЮТЬ!

З одної громад прислано до „Свободи” спис жертводавців, що зложили на допомогу шпиталю і сиротам. У цьому списі були при кінці три особи, що

ПРОТИ ТИХ, ЩО АНАРХІЗУЮТЬ НАШЕ ЖИТТЯ.

Д-р Павло Дубас, що є секретарем Зл. У. А. Допомогового Комітету, пише в ч. 3. „Ukrainian-American News of Pennsylvania”: „Ми мусимо створити таку політичну силу, щоб з нашими домаганнями числилися всі сторони. Ми не хочемо охляпіть, але прав, які нам належаться. Наказ хвилини — активізація на політично-ідеологічному відтинку. Мусимо усвідомити собі, що ціле наше життя, усі його ділянки — залежні від нашої політичної моральної сили. Мусять теж зникнути з нашого обиду безвідповідальні люди, які виступають проти всіх політичних організацій, не творять нічого на їх місці і в той спосіб анархізують наше життя”.

50 РОКІВ „МІСІ” В АМЕРИЦІ.

З нагоди XVIII Конвенції „Русского Православного Католического Общества” пишеться в його органі „Свет” про 50 років взаємної праці „Православної Місії” й „Общества”, якою було й є шириння серед виходців з Галичини, головно лемків, російського православ'я й москвофільства. У статті пишеться „з жалем”, що вже „молоде покоління, тут виховане, мало інтересується православною організацією” та його місією. Стаття взиває, щоб не дати загинути „славному ділу”. Каже, що члени організації за це „відповідальні перед історією і російським народом”. В ній статті кажеться, що молодь таки не займеться тим ділом, як не буде порядку, солідарності, об'єднання в широкім національним масштабі, та як не буде стертий віковий порох, яким покрите народне життя. Іншими словами, пише — пропало. Москвофільська мертвечина мусить довести ці організації до скорого упадку. Молодь вкінці пізнає, що це за глупота і обман, коли уряд в Вашингтоні знає, що вона є з українського роду, а „Православна Місія” проповідувала їм 50 років щось інше й далі зараховує її до росіян.

зложили в центах: 50, 25, 10. Мабуть тому, що жертв нижче долара не проголошується, в дописі була дописка: „Прошу доконець проголосити імена тих, що зложили такі малі жертви, бо це самі багаті люди”.

ЩЕ ОДНА „РЕВОЛЮЦІЯ”
В ОБ'ЄДНАНИХ ДЕРЖАВАХФІЛОСОФІЯ ПРЕДСІДНИКА
ГОРДІЄНКА.

Кореспондент „Известій” з Одеської області описує роботу колгоспів поодиноких сіл Одеської області і приходить до висновку, що українські селяни цілком не респектують советських приписів, бо навіть не читають їх. Це ще лів бідн, але он колгоспники артілі ім. Будьонного за згодою свого предсідника товариша Дяченка самовільно „зхватили” 13 гектарів колгоспної землі і „таким образом” поширили свої „присадибні участки” (земля, віддана в приватне користування селян і яка не перевищує 0.50 — 1 гектара). По всіх колгоспах порушують советські закони, пише кореспондент, а обласний виконком тим цілком не турбується. На його запитання, коли вони думають нарешті обговорити справу порушення селянами советських приписів, заступник предсідника обласного виконкому тов. Гордієнко заявив: „Всі ці питання ми плануємо обмірковувати пізніше”. „Коли пізніше?” — закінчує свого дописа кореспондент. Ясно, що тоді, як большевиків чорт візьме.

ЛУЧИЦЬКИЙ КАНДИДАТОМ
НА АКАДЕМІКА.

„Известия” подають листу 14 нових кандидатів на академіків. Між ними є теж Володимир Іванович Лучицький, дійсний член Академії Наук УРСР, доктор геологічних наук та завідувачий катедрою Київського Університету ім. Т. Шевченка. Його кандидатуру в академіки виставила Наукова Рада Інституту Геологічних Наук Академії Наук УРСР.

„БОЛЬШЕ”.

В советській пресі є без сумніву найбільше заголовків, що починаються словом „больше”, очевидно „більше давай”. Більше урожаю, більше продукції, більше заліза, більше вугілля, більше цементу, більше праці, більше партійної пильності. В кожній газеті і в кожному числі уряд домагається чогось „больше”. Тому то він і большевицький уряд.

ПОЛЬСЬКА УНІВЕРСИТЕТСЬКА
МОЛОДЬ.

Старі польські імігранти, що посилають своїх дітей до каледжів і університетів, горді, що висока наука навчила їх дітей дожити своїм польським родом.

На засіданні політичного комітету Загального Зібрання О. Д. дня 14-го листопада прийшло до ще одної „революції”, цим разом шістьох малих держав проти привілеїв та права вета великих потуг. Австралія, Аргентина, Куба, Нова Зеландія, Філіппіни і Ель Сальвадор обвинувачували Раду Безпеки, що вона підірвала довіру народів світа та втратила спосібність розпочати будьяку акцію. Вони домагалися насамперед рівноправності всіх великих і малих народів та знесення права вета, що його так завзято обстоює Советський Союз.

В БІЛГОРОДІ, ЯК У МОСКВІ!

С. Л. Золдбергер, пишучи з Атен до Нью-Йорк Таймс про відносини в Югославії, твердить, що цей край переорганізовується цілковито на советський лад, включно з тайною поліцією, що поступає цілком так само як енкаведисти в СРСР. Знов влада в столиці краю, в Білгороді, править „автономними провінціями” залізною рукою в такий самий спосіб, як Москва — Києвом в Україні.

КОЛИ ПРОТЕСТ УСПІШНИЙ?

Польська пресова агенція в Вашингтоні доносить, що Конгрес Американських Поляків вніс зажелання до департаменту війни на поведіння американських офіцерів, що перепроводжували ревізію в однім з польських таборів в Німеччині в американській зоні. Зажелання було оперте на звідомленні з табору, підписанім десятками осіб, у якому було точно подано, що й коли сталося і хто та чим провинився. Справу просліджено, а по слідстві ген. Е.Ф. Вітзен визнав в письмі до Конгресу Американських Поляків, що поведіння деякого з американських офіцерів було невідповідне та висказав жаль, що через це поведіння невинні потерпіли.

До цього додамо, що тут ходило властиво про дуже малий промах, а проте і цей досліджено, як були подані точно факти і дати.

Доказом цього, що так є, може бути парада в пам'ять Пулаского у Нью-Йорку, в якій, як пишуть польські газети, виступила в похід окрема група з університетських студенток польського роду, протестуючи проти Росії, що панує над Польщею.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582.

Обличчя сьогоднішнього Львова

Як виглядає тепер Львів? Хто у ньому живе, яка мова лунає на вулицях, яке його духове й національне обличчя? На це пробує дати відповідь канадійський „Український Голос“, на підставі статті проф. Михайла Рудницького, про якого пише, що він у Львові „став в перших рядах тих баранів, що ведуть українських овець до москалів на заріз“. Стаття М. Рудницького має наголовок: „Вивчаємо культуру великого російського народу“. Помістила її „Радянська Україна“ з 25. червня 1946.

У цій статті автор виходить зі założення, що Львів не мав „чітко окресленого національного обличчя“, поки не прийшла „хвилина возеднання всіх українських земель“. Дперва ця „історична хвиля“ дала нагоду зазайомитися з „новою радянською культурою“, яку „очолює великий російський народ“.

Виходило б, що по „польській культурі“ прийшла отсе нова „радянсько-російська культура“. Цєю зміною, пише М. Рудницький, українці повинні гордитися, бо російська мова, що її сьогодні чути на вулицях Львова, „відкриває для нас доступ до того великого народу, який дав світові Пушкіна, Толстого, Чернишевського, Добролюбова, Горького, Станіславського, Павлова, Тімірязева, Менделєва і найбільшого генія всіх часів — Леніна“. Тепер, пишеться далі, львів'яни „мають змогу кожного ранку читати російські газети“; „книгарні повнюють новинками з російської літератури та науки“; до Львова приїжджають на довший побут „російські діячі науки і мистецтва“, як от „бригада московських наукових працівників“; у Львові виступають російські мистці з „російськими і радянськими піснями“; заснована у Львові російська гарета „Львовская Правда“ помагає населенню „у вивченні російської культури“; бібліотеки заповнюються російськими книжками, а львівські театри ставлять російські оперети та пєси. Крім цього ще „ведеться систематична праця в учбових закладах, де молодь вивчає російську мову, літературу та історію“, та де є тепер і „велика кількість російської моло-

ді“, що помагає у цьому ділі. Заповідається, що це „дасть згодом великі наслідки“. А щоб на них не треба було задовго ждати, то М. Рудницький пропонує запрошувати до Львова ще більше „московських і лєнінградських учених“ і російських театрів, щоб західні українці якнайскорше пізнали і засвоїли собі „велику культуру великого російського народу“.

„Український Голос“ пише, що хто прочитає цю статтю, то вже розуміє, чому не приходять до нас зі Львова українські газети, чому Львів не засипаний українськими вченими з Києва, але „московськими бригадами“ з Лєнінграду і Москви, чому видається у Львові ще окрему російську газету, хоч кожного ранку є вже російські газети з Москви. Теж уже розуміємо, чому заведено для галицьких студентів обов'язковий іспит з російської мови, літератури і конституції СССР, коли вони стараються дістатись до вищих шкіл. Бувало за „австрійської неволі“ можна було скінчити в Галичині українську гімназію без науки польської мови і дістатись, наприклад до „польської“ техніки у Львові без іспиту з польської мови і літератури. Та у „визволеному і возеднаному“ Львові тепер не можна дістатись до „технікум“ без іспиту з російської мови! Навіть „фінансові технікуми“ у Львові і Чернівцях вимагають іспитів з російської мови.

Усі ці „іспити“ це перепони, щоб не допускати українську молодь до вищих шкіл. Це подібне до різних „ностріфікацій“ за часів польської влади в Галичині по першій світовій війні. Міг українець скінчити загралицею найкращий університет з найкращим успіхом, то це було ніщо. Він мусів „ностріфікуватись“, вернувши в Західну Україну під польською владою, а ці іспити давали нагоду польським шовіністам не допускати тих спосібних українців до виконання їхнього фаху, і так зменшати стан українських, фахових людей-лікарів, інженерів і т. п.

За сталінської влади роблять ту саму службу іспити з російської мови і літератури та конституції СССР.

КОБИ БОГ ДАВ, ЩОБ СУДИВ**УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД.**

Большевицькі У. Щ. Вієті, радіючи, як в Києві обвинувачувала советська влада українських греко-кат. єпископів в „колябораціонізмі з німцями“, пишуть, що вони про це ближче не знають, але „здаються на нарід“, бо

„певні, що український народ нікому кривди не зробить, навіть тим духівникам, що стоять перед його судом, але й досить сильний і розумний, щоб не дозволити гітлерівським ступайкам собі кривду робити“.

Щоб то дали ті нещасні єпископи, щоб могли „здатись на український народ“! Такого суду вони певно не знали б чого боятись. Але що то було б, колиб так український народ мав змогу судити тих, що тепер судять українських єпископів, або, якби так попались йому на суд сталінські ступайки з У. Щ. Вієстей чи Громадського Голосу? Український нарід нікому кривди не зробить, але „заслужена кара“, якщо він міг судити, постигла б цілком певно загарбників, що вимордували мільйони невинних людей в Україні, а теж і тих, що їм помагали „матір катувати“.

„РУССКИЙ ФЛОТ“ І „РУССКАЯ ЗЕМЛЯ“.

Советська „Комсомольская Правда“ помістила статтю знагоди 250-ліття здобуття Азова, зазначаючи, що до цього часу відносяться „народини русского флота“. А далі зацитований вірш, в якому кажеться, що „батьком“ цієї флоти є „цар Петро могучий“, а „матір“ — вся русская земля“. Потім пішла згадка, як здобуто турецьку твердиню Азов, що була збудована недалеко устя ріки Дону. В 1695 році російські війська добились до Азова і почали облягати цю твердиню. Та не зважаючи на кількаразові сильні атаки, твердині не здобуто, бо не було флоти, яка відтяла б обложеним туркам допомогу морем. Тоді в Москві почали будувати галери на голандський взір. В 1696 році вже були на Доні два кораблі, галери, лодки і т. п., що поплили в сторону Азова, а вкінці доплили до устя Дону, де спиняли туркам, що прибули на допомогу, звязок з Азовом. Крім цього поставлено 75-тисячну армію для здобуття твердині. Та наступи з суші знов не дописували, твердиня держалась добре. Рішено тоді побудувати вал, вищий від цього, що був довкола твердині. Судьба Азова була вирішена аж 27. липня, як пішло штурмом коло двох тисяч запоріжців і донських козаків, що всадовились на одній з його частин. Звідси уже турецькі штурми ніяк не могли їх вигнати. Від цієї перемоги над турками, пишеться далі, починається теж історія флоти Росії та її виходу в Чорне море. Отже зачалось це, іншими словами, від перемоги запоріжців і козаків...

КУПУЙТЕ БОНДИ ПЕРЕМОГИ!**ІВАН КОВАЛЬЧУК**
FUNERAL DIRECTOR
& EMBALMER

ЗАНИМАЄТЬСЯ ПОХОРОНАМИ В СТЕПІ

NEW JERSEY

ЦІНИ ПРИСТУПНІ ДЛЯ ВСІХ
ОБСЛУГА ЧЕСНА І НАЙКРАЩА
У випадку смутку в родині
кличте як в день так і вночі:

JOHN KOWALCHUK

79 Sussex Street
JERSEY CITY, 2, N. J.
Tel. Mergan 4-6131

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ.

БЕТЛЕГЕМ, ПА. — Збори Бр. св. Дмитрія, від 288, відбулись в неділю, 17. листопада, в годині 12. вполудне. Уряд просить членів прийти на ці збори, бо маємо важні справи до долагодження. Довгуючі член хай вирівнають свої залеглості, інакше уряд подасть їх до суспенди. — За уряд: В. Могилський, предс.; Д. Мушастий, кас.; А. Данилюк, секр.

**МИРОН
ЛИТВИН
І СИН**

УКРАЇНСЬКІ ПОГРЕБНИКИ

Обслуга щира і чесна

801 Springfield Avenue,

IRVINGTON, N. J.

Phone: ESsex 3-9099

ІВАН БУНЬКО

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
заряджує погребам до цілих тижнів як \$150.

ОБСЛУГА НАЙКРАЩА

JOHN BUNKO

Licensed Undertaker & Embalmer

437 East 5th St.,

NEW YORK CITY

Dignified funerals as low as \$100.

Telephone: GRamercy 7-7661.

НЕ ВИДАВАЙТЕ ЗАБЛАГО

Завжди ШАДІТЬ дешо з вашого забезпечення.

Ми улаштуємо прекрасний ЦІЛИЙ ПОХОРОН за \$150.00

У випадку смутку в родині кличте:

KAIN MORTUARIES, INC.

Найбільший український погребовий зарядчик в Америці

S. KANAI KAIN, Pres.

433 STATE STREET,

PERTH AMBOY, N. J.

Phone PE 4-4646

— or —

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

86 ELIZABETH AVENUE,

NEWARK, N. J.

Phone Bigelow 3-6762

ELIZABETH, N. J.

225 WEST JERSEY STREET

Phone: EL 2-3611

**ПЕТРО
ЯРЕМА**

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Занимається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ.

129 EAST 7th STREET,

NEW YORK, N. Y.

Tel.: ORchard 4-2568

BRANCH OFFICE & CHAPEL

(cor. E. 185 St.)

707 Prospect Avenue,

BRONX, N. Y.

Tel.: MElrose 5-6577